

DEN MAGISKA DÖRREN

Författare: Nils Alvin Åsgrim

Kapitel 1

Dörren

Hej! Jag heter Nils Sjögren och jag är 57 år gammal. Min pappa har försvunnit på något konstigt sätt fast min mamma lever fortfarande. Jag jobbar som polis i Göteborg. Jag bor i ett illrött hus på landet. Huset är 354 kvadratmeter. Hela min trädgård är igenväxt av

ogräs(jag har aldrig klippt gräset). Det enda som växer förutom ogräs är ett pyttelitet vinbär som nästan är ruttet. Det enda jag tycker är läskigt är skräckfilmer som är dåliga. Mitt sovrum är mörkblått med blågröna prickar. Min säng är en våningssäng, övre delen för mig och undre våningen för min polisuniform. Jag ska berätta om en sak som hände när jag var 9-10 år gammal. Jag och min vän Karl Nilsson blev vänner precis första gången vi träffades. Vi brukade gå till skolan tillsammans. Den hette Glödlampsskolan. Den här dagen var det tisdag. Regnet smattrade störande mot fönstren under mattelektionen. Jag var halvvägs genom matteboken när läraren vrålade "lektionen är slut!". Vi gick ut på rast. Jag hittade genast Karl. Han var borta vid gungorna och hängde med dom tre mest smartaste tjejerna i klassen (tyckte jag iallafall). Han stod och snackade om någon 'magisk' dörr. Jag tänkte att den så kallade 'magiska' dörren bara var en myt eller en legend, men sen tänkte jag "hmm... det kanske finns en magisk dörr iallafall. I slutet av dagen sa jag till Karl att jag ville gå hem utan sällskap för att fundera över dörren (fast det där med dörren sa jag inte, jag behövde ljuga och säga att jag behövde tänka över vilken mat jag skulle laga när jag kom hem.) Nästa dag vaknade jag tidigt för att leta så mycket som möjligt efter dörren. Men när jag letat i en halvtimme träffade jag den sämsta och läskigaste läraren på hela skolan (tyckte jag iallafall). Han hette Bert Karl Larsson. Han hade runda glasögon som tog upp halva ansiktet. Han hade en slips med kossor som tuggade på varandras svansar. Jag sa att jag sa att jag hade lite bråttom till mattelektionen (fast klockan bara var 5 på morgonen), och som tur var var han väldigt glömsk. Han stod och stirrade rakt ut i luften som om han hade blivit chockad av att klockan bara var 5, men till slut vaknade han upp ur dvalan och sa: "ja, förstås. Jag ska inte hindra dig... hejdå då. Jag fortsatte leta och då såg jag något som lyste borta vid förrådet. Jag gick dit och tittade på väggen, och där var den. Jag hade hittat dörren. Den hade en guldig dörrkarm, själva dörren hade formen av en rektangel med taggar vid sidan. När rasten började gick jag raka vägen till dörren. Men den var inte kvar.

Kapitel 2

Brevet

Dagen efter jag hade hittat dörren vaknade jag tidigt samma tid som dagen innan för att titta om dörren var kvar. Jag sprang över skolgården till förrådet ,och där var den. Igen. Jag tittade noga på dörren och såg någonting som stack ut under dörren. Jag gick närmare och såg att det var ett brev. Jag vecklade ut brevet och läste det:

Hej.

Jag heter Aragog. Jag bor i landet Bordurien och i byn Anatariel. Men förra månaden blev jag kidnappad av den onda trollkarlen Raluis vakter. Dom tog mig till någon omvänd värld där allt fint är fult och allt är ont. Nu sitter jag i en djup fängelsehåla endast med dom smutsiga mössen som kompisar. Snälla hjälp mig härifrån jag har två söner och en fru som antagligen längtar efter mig. Om du inte

hittar ska det finnas en lada med gulaktigt sken. Det är en portal till den omvända världen jag är i...

Med vänliga hälsningar Aragog.

Jag tänkte att jag behövde rädda den där Aragog. Jag gick fram till dörren för att öppna den men när jag nuddade dörrhantaget stöttes jag bort från dörren. Jag ställde mig upp och dörren sa med djup stämma: "den som inträder in i denna dörr behöver en nyckel". Jag gick sorgsen därifrån. På vägen till skolgården stötte jag på Karl. "Varför är du så ledsen?" frågade han. "Inget" svarade jag. "Okej" sa han och traskade därifrån. Den dagen var jag djupt insjunken i tankar om dörren. Jag behövde veta mer. På vägen hem passade jag på att gå in hos Bert och fråga om han visste något mer. Jag gick upp på trappan och plingade på. Det tog en stund innan man hörde fotsteg bakom dörren. Dörren öppnades och ett förvånat ansikte syntes i dörren. Ansiktet var ganska trött. Jag frågade "är Bert där?". Ansiktet blev för ett ögonblick förvånat innan det svarade "ja. Bert! Du har besökare!" Det hördes fotsteg och en bekant gubbe dök upp. Det var Bert. Fast den där dagen hade han lite mindre glasögon än vanligt och slipsen var istället skrik-grön. "Vad vill du?" frågade han. Jag frågade om han hade någon kunskap om Den magiska dörren. När jag sa "Den magiska dörren" hoppade han till men sen sa han "Nej, tyvärr, jag vet inte vad du snackar om". Jag gick sorgsen därifrån. Nästa dag planerade jag en plan. Planen var att jag skulle smyga in i ett fönster i Berts hus, ta nyckeln till dörren, öppna dörren och rädda Aragog. Nästa dag skulle jag börja arbeta enligt planen.

Kapitel 3

Nyckeln

Jag misstänkte fortfarande Bert för att ha nyckeln till dörren, så jag började arbeta enligt planen. Först smög jag fram till Berts hus och gick till Berts sovrumsfönster. Jag behövde kontrollera att ingen i familjen Larsson var hemma. När kusten var klar hoppade jag in genom fönstret. Det tog en liten stund innan jag hittade nyckeln, den låg under hans säng. Jag tog upp nyckeln och kunde urskilja några ord på den: *Till Bert, nyckelväktaren*. Då fattade jag, Bert var från andra sidan av dörren. Jag tog nyckeln som ledde till dörren och sprang hem, öppnade dörren till mitt rum och jublade av glädje när jag kom in. Men glädjen tog slut när min mamma kom och sa att jag skulle städa mitt rum. Sur och ilsken gick jag upp för trappan till mitt rum, lade Berts nyckel på sängbordet och började städa. När jag hade städat klart satte jag mig ner vid mitt skrivbord och började rita "Den magiska dörren". Dagen efter gick jag upp som vanligt, åt frukost och gick till skolan. Under mattelektionen var det något som störde mig otroligt mycket. Det var som om någonting pickade på fönstret bredvid mig. När jag tittade ut ur fönstret såg jag att det var en duva som pickade på fönstret. I näbben hade den Berts nyckel. Jag upptäckte genast vad det var

frågan om. Jag sa till läraren att jag behövde frisk luft och gick ut i hallen. När jag dragit på mig skorna sprang jag ut till duvan, tog nyckeln och rusade till förrådet. Men dörren var inte där. Istället stod det något på något annat språk på väggen. Det stod: NERRÖD RÄ DATTYLF LLIT NADISKAB VA NALOKS. Jag undrade länge på vad det betydde och varför duvan hade lett mig till ett ställe där ingenting var speciellt. Sen när jag gick hem tänkte jag så mycket som möjligt på vad "Nerröd rä dattylf llit nadiskab va naloks" kunde betyda. Dagen efter, när jag satt och arbetade med min skoluppgift som var att försöka fundera ut var ytterdörren skulle sitta om den blev flyttad. Jag skrev "dörren är flyttad till baksidan av skolan". Jag provade att vända på hela meningen och där på pappret stod det: NERRÖD RÄ DATTYLF LLIT NADISKAB VA NALOKS. Jag fattade nu. Jag väntade tills lunchrasten och sprang till baksidan av skolan. Som det hade stått på stället som dörren var på innan var dörren där. Bakom skolan. Jag stack in nyckeln i låset och vred och dörren öppnades.

Kapitel 4

På andra sidan dörren

På andra sidan dörren öppnade sig en värld jag aldrig hade kunnat föreställa mig. Allt var så annorlunda. Det fanns massor av träd med äppelliknande frukter och i en bäck rann det någon chokladliknande vätska. Jag gick runt lite och upptäckte sedan en rökpelare långt borta. Jag sprang dit för att kolla vad som hade hänt. Men när jag kom dit såg jag vad det var. Det brann i en stuga. Men brandens lågor var inte rödorangea utan dom var typ lila. Plötsligt märkte jag att flera personer rusade ur huset men det verkade inte vara branden utan någonting annat. Jag tog fram en kikare ur min onödigt stora ficka och kollade närmare på vad som skrämde dom andra personerna. Efter någon minut såg jag något av det konstigaste jag sett i hela mitt liv. En slags tiger tror jag att det var för jag såg inte så bra även fast jag hade kikaren så nära ögonen så att jag fick ringar runt dom. "Tigern" hade taggar och jättestora huggtänder. Jag såg att den nog kunde döda en person på kort tid. Jag vände mig omkring och fick syn på en lada. Ladan hade ett slags gult ljus men jag tänkte: Om jag är i ett magiskt land och jag finner en lada så borde ju halmen glänsa. Jag gick in i ladan och tittade mig omkring en stund. Men när jag skulle gå ut var

allting grått och fult. Blommorna som innan glänst av färg var nu vissnade. Husen hade blivit till ruckel och boskapen hade dött. Jag tänkte "det här är den omvända världen som Aragog skrev om". Jag gick runt i den dåliga magiska världen. Då. Plötsligt såg jag en borg långt där borta. Ralius Borg. Den låg på en ö så det var bara att bygga en flotte. Dom flesta träden var döda och ifall jag skulle bygga en flotte av bara dom träden skulle den ha gått sönder på två röda sekunder. Så jag tog dom döda stockarna och bröt loss några plankor från ladan och dom andra ruttade husen. Jag band ihop dom med rep jag också hade flätat av höstråna från ladan. Sedan gick jag till stranden och puttade ut flotten i det gråa vattnet. När jag kom fram till borgens strand tog jag fram min kikare och drog av remmen för att knyta fast flotten. Jag smög fram till Borgingången och som tur var hade vakterna nog kafferast, så jag gick in helt vanligt. När jag gick in i en korridor hörde jag ett morrande som hördes mer och mer. Men sen upptäckte jag att det bara var en snarkande ko. Jag smög vidare ner till fängelsehålorna men hejdades när jag såg den stora biffiga mannen. Huu, han skulle kunna slå ner mig på en petning tänkte jag. Jag tog försiktigt nyckelknippan från den sovande vakten och låste upp celldörren.

Kapitel 5

En annorlunda vän

Jag gick in i fängelsebåset och såg en gestalt sitta på en bänk av sten. "Vem där?" Sa jag. "Det är Aragog" sa gestalten. Jag gick in och plötsligt dök en märkelig varesle upp framför mig. "Vem är du? sa Aragog. "EEH, Jag heter Nils" jag är här för att rädda dig!" sa jag. " jaaa, äntligen! sa Aragog. Han började hoppa runt och sjunga nån konstig version av "Ach du lieber Augustin. "Den snubben är ju lite halvpuckad"! När han hade slutat dansa började han babbla om nån potatis och gurka. "Asså vad håller han på med?" undrade jag. Men jag fattade vad som hade hänt när jag såg ett glas halvfullt med nåt serum. Han hade blivit sinnessjuk! "Okej,okej.Lugn nu. Jag höll i honom under ett försök att hoppa upp i taket och då lugnade han sig. "Varför blev du tillfångatagen"? Sa jag. Förvånatsfullt svarade Aragog "Jag? Tillfångatagen.Ha ha ha! Jag är inte fångad,jag bor ju här! "Nej,det gör du inte" Sa jag och tog upp brevet ur fickan. Men när jag visade det för honom blev han som han skulle vara. Under alla hans hopp och danser hade jag inte hunnit se hur han såg ut men nu såg jag det. Han hade stort fluffigt hår och blåa ögon med en vänlig blick. Men det allra konstigaste med honom var att han hade blå hud. På sig hade han en sunkig skjorta och ett par jordiga mjukisliknande brallor." Vad har du på dig för brallor?" Frågade jag. "Rikchopas" svarade han, " nyaste modet faktiskt! Medan han fortsatte babbla om mode

och korvtröjor försökte jag komma på en plan för att få ut honom. Först tänkte jag att man kan gå ut genom vanliga fängelsedörren, men vakten hade vaknat och jag hade råkat tappa nyckeln utanför cellen så det var bara att tänka ut nåt annat. När jag hade tänkt ut en plan hade jag inte än tänkt ut vad jag skulle behöva, jag behövde skriva en lapp med grejer. Medan jag satt och tänkte på stebänken kom Aragog fram och tittade fram över min axel. "Vad gör du"? frågade han. "Jag tänker!" svarade jag irriterat. "okej" sa han ledset och gick därifrån. Plötsligt märkte jag att celldörren var öppen. Aragog verkade också märkt det så vi båda rusade ut ur dörren, men vi hejdade oss när vi såg att dom hade dubblat vakterna så nu var dom två istället. När vi hade gått in igen och dörren var låst frågade jag igen varför han satt i kurrån och nu svarade han på momangen. "För att Ralius tog över tronen och gjorde en ny lag som lyder så som att ifall man plockar dom näringsrika blommorna Raplikus mino så ska man sitta i kurrån i femtio årtionden. Och det var det jag gjorde". Sorgset gick han iväg och satte sig på stebänken och jag fortsatte fundera.

Kapitel 6

Listan

Jag tog upp ett papper ur ryggan och skrev ner vad jag skulle behöva. Så här stod det: En fil, ett långt rep och en yxa. Medan jag höll på att skriva ner resurserna hörde jag ett högt snarkande. Jag vände mig om och såg att vakten hade somnat... och Aragog. Jag smög fram till celldörren och stack in handen mellan gallerstängerna. När jag fick tag i nyckeln råkade jag tappa den och ett högt skramlande ljud ekade i korridoren. Jag rusade tillbaka till stebänken och satte mig ner med en DUNS! När fängelsevakten halvt sovande reste sig upp ur stolen, plockade upp nycklarna och hissade upp brallorna föll en liten fil ut ur fickan. Jag smög fram till filen och plockade upp den. När vakten hade gått iväg började jag att fila sönder gallerstängerna. Efter en halvtimme var allt klart. Aragog stod redan redo med resväska och ett extra par Rikchopas, ifall att... När allt var klart smög jag mig fram till den öppna dörren och gick ut. Allt gick tummen upp tills Aragog skulle gå ut. När han skulle gå ut kunde han bara inte, det var som att han gick in i en osynlig vägg. Då fattade jag! Dörren kan släppa ut "besökare" men inte själva fången. Fängelsedörren måste ha förtrollats av Ralius för längesen. Det var då jag kom på vad jag kunde göra! Jag kunde gå och ta grejerna på listan.

Kapitel 7

Hem

Jag rusade igenom korridorerna och slängde upp dörren. Men det fanns vakter. Förvirrade vände dom sig om och började jaga mig. Men deras tunga rustningar gjorde att dom behövde springa typ två meter, vila, två meter, vila. Medans dom vilade passade jag på att smyga in i en ravin. Det blev mörkare och mörkare ju längre in jag gick. Och där längst inne låg det, ett långt rep, en och en yxa. Jag rusade fram mot det och sträckte ut handen. Men då ryckte någon bort mig från grejerna och lyfte upp mig från marken. "En liten snorunge ser jag" sa en djup röst och ruskade på mig. "V, v, vem är du?" Frågade jag med en darrande röst. "Jag är Ralius" sa rösten och vände på mig ansikte mot ansikte mot honom. Det var först nu jag såg hans ansikte. Han hade ett stort svart skägg och ett stort svart fluffigt hår. "Vad gör du här." Frågade han. Jag tänkte att jag inte borde säga varför för då kanske han kunde döda mig. "Jag är här för att...ehh...ehh. Svarade jag. "UT MED SPRÅKET!" Röt han och ruskade mig igen. "Ehh...jag är här för att...ehh...befria Aragog! Ropade jag ut. "Han kommer att döda mig nu" tänkte jag och blundade. "Men det kunde du väl ha sagt!" Sa Ralius och släppte ner mig. "Varför blev du inte arg?" Frågade jag. "Varför skulle jag bli arg?" Sa han. "D, du har väl fångat Aragog?" Stammade jag fram. "Nej, i så fall är det min kusin, Rallius. Han tog över tronen för ungefär två år sedan. Och sedan dess har jag levt här ute i vildmarken på larver och mullbär". "Men skulle du kunna...ehh...hjälpa mig att befria Aragog?" Frågade jag. "Såklart!" Ropade han ut och började marschera ut ur ravinen. Jag plockade upp sakerna och följde med. Efter några minuter var vi framme vid borgen. "ARAGOG!" Ropade jag upp mot cellfönstret och ett sömnigt huvud dök upp mellan gallerstängerna. "Vem är det?" Sa han och tittade ner på oss. "Det är jag!, Nils! Och jag ska hjälpa dig!". "Okej!" Skrek han ner. Jag tog fram repet och knöt en lassoknut. Jag kastade upp lassot och det fastnade i en liten pinne som stack ut utanför fönstret. Jag tog fram filen och hissade upp den till Aragog. Han tog in den i cellen och började fila...och fila...och fila och efter typ två timmar var han klar. "Har du testat hängglidning?" Skrek jag upp till Aragog. "Ehh...ja, kanske!" Skrek han tillbaka ner. "Ta tag i repet och försök att glida ner längs repet!" Ropade jag upp till honom, och till en början gick allt som planerat, men sedan tappade han greppet och föll ner mot marken. "Koliptica sticvos" sa Ralius plötsligt och Aragog stannade i luften som om han flög. "Kan du trolla?" Frågade jag och tittade frågande på honom. "Ja, antagligen kan jag det" Sa han och fortsatte titta på Aragog. "Poscio pascio!" Skrek han och Aragog föll ner på marken med en duns. Förskräckta tittade vakterna sig omkring för att se vad som förde sånt oväsen och fick genast syn på Aragog som låg och jämrade sig. "Vi måste dra nu, innan vakterna får tag i oss!" Ropade jag till Aragog som förskräckt tog sig upp på benen och började springa. Turligt nog hann vi undan i sista sekunden, och vi såg att vakterna sprang förbi. När kusten var klar sprang jag, Ralius och Aragog mot ladan och gick in i den. När vi rusade ut var allt som vanligt igen. Korna råmade högljutt och blommorna fladdrade som flaggor i vinden. Och längst där borta var Dörren. Jag tog farväl av Aragog och Ralius och började gå mot dörren, jag öppnade den och klev igenom.

SLUT